

prima instanță: N. Arabadji
instanța de apel: V. Pruteanu, A. Nogai, V. Brașoveanu

ÎNCHEIERE

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
Judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „Brancoil Agro”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Brancoil Agro” împotriva lui Teodor Constantin cu privire la repararea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Brancoil Agro” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, municipiul Chișinău din 30 iunie 2015,

c o n s t a ț ă:

La 08 iulie 2010, SRL „Brancoil Agro” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Teodor Constantin solicitând încasarea din contul pârâtului a sumei de 57 282 lei cu titlu de prejudiciu material cauzat prin acțiuni ilegale și 514 800 lei cu titlu de plată pentru chirie.

În motivarea acțiunii a indicat că întreprinderea SRL „Brancoil Agro” este proprietar al încăperilor situate în com. Ciorescu.

Pe parcursul lunilor septembrie-octombrie 2003, prin intermediul ziarului Makler, a scos la vânzare două încăperi de producere și depozitare cu suprafața de 2 080 m², ce îi aparțin cu drept de proprietate.

Susține că la anunțul respectiv a avut oferte și propuneri de la mai mulți cumpărători, iar unul din ei a fost pârâtul Teodor Constantin, care insista să-i fie vândute lui încăperile respective, însă a primit refuz din cauza reputației pe care o avea și lipsa de bani la acel moment.

Menționează reclamantul că la 03 octombrie 2003, pârâtul împreună cu un fost lucrător al Primăriei, au insistat asupra vinderii încăperilor lui Teodor Constantin, invocând că ultimul în timpul apropiat va avea banii necesari și este de acord să-i lase arvună, numai să i se permită să depoziteze cereale și tehnica, care stau sub cerul liber, în câmp.

Ulterior, însă, la 01 iulie 2004, pârâtul a recunoscut că nu este în stare să achite sumele de bani indicate în contractul din 05 noiembrie 2003 și că eliberează încăperile.

Invocă reclamantul că pârâtul a demontat apeductul, a tăiat firele electrice, lămpile, a demontat o parte din tavan, cheresteaua, fapt confirmat prin explicațiile pârâtului.

Reține că faptul folosirii încăperilor pe perioada 05 noiembrie 2003 – 01 iulie 2004, pârâtul Teodor Constantin l-a recunoscut.

Mai invocă reclamantul că la 20 octombrie 2004 pârâtul a furat automobilul Honda Acord, pe cazul dat Teodor Constantin fiind condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzută la art. 352 alin. (3) Codul penal, cu aplicarea amenzii administrative.

Totodată, relevă reclamantul că acțiunile pârâtului au conținut elementele infracțiunii prevăzute la art. 196 alin. (4) Cod penal, și anume, cauzarea de daune materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere având scopul însușirii, fapt pentru care în privința lui a fost pornită cauza penală nr. 2009020926, iar prin ordonanța procurorului a fost încetată pe motivul expirării termenului de prescripție.

Indică reclamantul că prin deteriorarea imobilului, sustragerea averii, precum și, neachitarea plății pentru energia electrică și apa consumată, i-a fost cauzat un prejudiciu material în suma de 57 282 lei, fapt demonstrat și prin cauza penală nr. 2009020926 investigată de Procuratura sec. Rîșcani.

La fel, deoarece pârâtul nu a achitat salariul paznicilor ce au păzit imobilul, precum și, s-a folosit de depozit pe parcursul a 9 luni, i-a fost cauzat un prejudiciu material în sumă de 514 800 lei ($2\ 080\ m^2 \times 2\ dolari\ SUA \times 9\ luni = 37\ 440\ dolari\ SUA \times 13,75\ lei$ (conform cursului oficial al BNM) = 514 800 lei).

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 22 decembrie 2011 acțiunea a fost admisă parțial.

S-a încasat de la Teodor Constantin în beneficiul SRL „Brancoil Agro” suma de 57 282 lei cu titlu de prejudiciu material și în beneficiul statului, taxa de stat în mărime de 1 718 lei.

În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 iulie 2012 au fost admise cererile de apel declarate de SRL „Brancoil Agro” și Teodor Constantin, casată hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 22 decembrie 2011, cauza fiind restituită la rejudecare.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2015 cererea SRL „Brancoil Agro” împotriva lui Teodor Constantin privind încasarea prejudiciului material cauzat prin acțiuni ilegale în sumă de 57 282 lei, a fost respinsă ca nefondată, iar cererea privind încasarea plății chiriei pentru folosirea încăperilor în mărime de 514 800 lei, a fost respinsă ca depusă tardiv.

La 07 iulie 2015 SRL „Brancoil Agro” a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2016 a fost respins apelul declarat de SRL „Brancoil Agro” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2015.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 24 martie 2016 SRL „Brancoil Agro” a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2016 și a hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2015, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, considerându-le neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

Susține că instanța de fond a emis o hotărâre nemotivată, cu aplicarea eronată a legii materiale și procesuale. Instanța de judecată a manipulat cu aplicarea procedurii de ficțiune care se caracterizează prin faptul operării unei asimilări artificiale sau echivalării unor lucruri care în realitate sunt diferite sau chiar contrare, fiind considerate ca existente lucruri inexistente, în timp ce unele inexistente apar ca reale sau se consideră că un lucru a apărut la o altă dată decât atestă realitatea faptelor.

La fel, instanța de fond, fără a cerceta probele, încalcând normele de drept procesual, a considerat un fapt existent în realitate ca o irealitate și un fapt inexistent.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432 alin. (2), lit. a) și c), alin. (3) și alin. (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa recurentului la 02 februarie 2016 (f.d. 120), recursul depus de SRL „Brancoil Agro” la 24 martie 2016 se consideră declarat în termen.

Analizând modul în care recurentul SRL „Brancoil Agro” și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă

motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite la art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de recurentul SRL „Brancoil Agro” poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de recurentul SRL „Brancoil Agro” în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Brancoil Agro” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

Judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari